

Males companyies?

SALVADOR COT

El 1996 Javier Arenas estrenava càrrec de ministre gràcies a la victòria del PP i al suport parlamentari de CiU, que havia obtingut uns molt bons resultats amb Joaquim Molins de cap de llista. Ben aviat Molins i Arenas es van reunir a la seu del Ministeri de Treball per parlar de quatre coses del pacte acabat de signar. La política madrilenya és molt efusiva i Arenas encara més: el ministre es va acostar al diputat convergent amb els braços oberts i un somriure d'orella a orella, es van abraçar com si fossin vells amics de quan feien el soldat i van començar una animada conversa plena d'anècdotes del congrés de la UCD en què es van conèixer.

Naturalment, pretendre distanciar-se del PP amb Joaquim Molins de candidat és tan difícil com treure Rafael Ribó de la bossa marsupial de Maragall. Voluntàriament, Molins ha assumit durant aquests anys que és la cara del pacte amb el PP, cosa que implica, justament, posar-hi la seva perquè no trenquin les d'alguns ministres al Congrés dels Diputats. Això no solament és així, sinó que a més surt per la televisió i fa vint-i-cinc anys que tothom en té una al menjador de casa.

Per tant, el diagnòstic de Jordi Pujol sobre les causes del daltabaix és encertat, cosa que encara fa més increïble la manera com ha orientat CiU la campanya de l'alcaldia de Barcelona. No calia esperar les enquestes per comparar els dos productes: Clos amb IC i ERC contra Molins i Fisas de primer tinent d'alcalde.

No solament això, sinó que, arribada la campanya, Joan Clos n'ha tingut prou d'aparèixer somrient i ben pentinat mentre

Imma Mayol i Pilar Rahola cridaven contra Molins. Això, amb Santiago Fisas fent el desentès bo i lluitant amb totes les forces contra la dictadura lèxica i sintàctica de l'Institut d'Estudis Catalans. La situació eran tan catastròfica que Joaquim Molins, a mitja campanya, va mirar cap a l'esquerra i va reclamar els vots de l'únic que no sortia a la pel·lícula. Jordi Portabella va aprofitar el regal i va acabar de lligar curt el tercer regidor.

Tota aquesta història ha deixat clares unes quantes coses. En primer lloc, s'ha acabat el mite que l'abstenció perjudica els socialistes; el PSC ja no podrà utilitzar aquest argument, si Maragall perd contra Pujol. Segonament, CiU no pot pactar amb qui li sembli i quan li sembli sense que això tingui conseqüències en el seu electorat; això de combregar amb la governabilitat, cada vegada s'assembla més a les rodes de molí. D'una altra banda, ha resultat evident que IC es podia desempallegar de Julio Anguita sense perdre gaire més que els trenta o quaranta mil vots que tradicionalment van entrant i sortint a mesura que el PCC canvia d'estratègia. En tot cas, a IC, la fuga li ve del cantó del PSC, cosa que tampoc no l'hauria de molestar gaire, vista la seva obsessió perquè tothom voti Maragall.

Més coses. La base electoral del PP a Barcelona és de sis regidors. No solament això, sinó que hi ha 103.351 barcelonins que no s'han sentit insultats perquè des de Madrid els enviesin un candidat com Santiago Fisas. A més, ERC ha demostrat que és una força emergent, però que parteix de nivells molt baixos de representació institucional. Lligada amb això, una evidència: bastants anys d'hiperactivitat mediàtica i un mandat complet de gestió en qualitat de tinent d'alcalde han deixat Pilar Rahola en uns nivells de vot més semblants als del Partit Humanista que no als d'una força amb aspiracions institucionals...

ARKIU / EFE

Eufòria al PSC. La nit del 13-J Maragall va aparèixer a la seu socialista acompanyant el número dos del PSOE a Europa, Raimon Obiols, i el reelegit alcalde de Barcelona, Joan Clos.

Impressionant la rebuda que pot arribar a tenir en la pròxima de les seves —escasses— assistències al Congrés dels Diputats (aquell lloc que és ple de *machorros extremeños* permanentment en zel per causa de la seva presència).

Ara el problema és que tornem a trobar-nos en pre-campanya. I s'acosten les primeres eleccions en què CiU pot tenir motius reals de preocupació. Segurament que durant els mesos vinentes es visualitzarà encara més la realitat dels blocs esquerra-dreta a base de pactes municipals reiterats per tota la geografia catalana. CiU té tot un estiu per mirar d'esmoreir el seu perfil dretà i accentuar el debat sobre la qüestió nacional. L'alternativa —és a dir, moderar encara més el seu discurs nacionalista— els deixaria massa a prop del PP perquè fos fàcil de motivar els milers de votants que sembla que comencen a tenir una mandra insuperable a l'hora d'acostar-se al col·legi electoral. Un estiu per a suar.